

Το χριστοκεντρικό ήθος μέσα από τη ζωή ενός λαοφιλούς αγίου

/ [Γνώμες](#)

Αιώνες πριν ο αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος Αριστοτέλης θα μας διατρανώσει ότι: " ή ήθικη έξ έθους παραγίγνεται," δηλ. "η ηθική έχει τις ρίζες της στις συνήθειες." Πράγματι ο κάθε άνθρωπος μέσα από τον τρόπο ζωής του φανερώνει και τις συνήθειές του. Χαρακτηρίζεται από τις αντιδράσεις του σε μια δυσκολία ή δοκιμασία.

- Του Πρωτοπρ. Ιωάννου Γκιάφη (Πολιτικού Επιστήμονος-Θεολόγου, Προϊσταμένου Ι. Ν. Αγίου Χριστοφόρου Αγρινίου)

Προσδιορίζεται από τις καθημερινές του πράξεις. Και γενικά αποκαλύπτεται ως άνθρωπος μέσα απ' όλη την παρουσία του στο κοινωνικό γίνεσθαι. Γι' αυτό και στην αρχαιότητα δεν γίνεται λόγος περί του ενός "ήθους", αλλά για πολλά "ήθη", δηλ. τον τρόπο ζωής, τα έθιμα, τις συνήθειες και την συμπεριφορά των ανθρώπων στην καθημερινότητα.

Όμως τι σχέση υφίσταται μεταξύ του ήθους και της Εκκλησίας; Η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία μας διδάσκει το δικό της ήθος, το ορθόδοξο χριστιανικό ήθος. Πρώτος Διδάσκαλος αυτού του ήθους υπήρξε από τη στιγμή της

Σάρκωσής Του μέχρι και την εις Ουρανούς Ανάληψή Του, ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός. Και βεβαίως το ήθος Του αντέγραψαν η Παναγία Μητέρα Του και οι αναρίθμητοι άγιοι μάρτυρες και όσιοι της Εκκλησίας μας. Αναζητώντας λοιπόν πρότυπα ορθόδοξου χριστιανικού ήθους, η εκκλησιαστική ιστορία βρίθει πολλών παραδειγμάτων.

Σε τι όμως συνίσταται το χριστιανικό ήθος; Σύμφωνα με τον άγιο Ιωάννη της Κρονστάνδης δεν είναι παρά “η εν Χριστώ ζωή”, το χριστοβίωμα, το να ζει κάποιος τη ζωή του Θεανθρώπου Κυρίου. Όχι απλά να Τον μιμείται, αλλά και να Τον βιώνει διαρκώς στην ύπαρξή του. Ο μαθητής του Κυρίου οφείλει να νοιώθει μέσα του ότι κατοικεί ο ίδιος ο Χριστός. Δικαίως ο άγιος Αναστάσιος Σιναΐτης θα γράψει: “ὁ τέλειος χριστιανὸς ἐστὶ ἀληθινὸς οἶκος Χριστοῦ, δι’ ἔργων ἀγαθῶν καὶ δογμάτων εὐσεβῶν συνιστάμενος”(PG 789, 329).Ο πραγματικός χριστιανός είναι το αληθινό σπίτι μέσα στο οποίο ενοικεί ο Χριστός και φανερώνεται από τα αγαθά έργα του και τη διαφύλαξη των δογμάτων της Εκκλησίας. Επομένως αυτός που καλλιεργεί το χριστοκεντρικό ήθος στη ζωή του, αποπνέει και στους άλλους το άρωμα του Χριστού και την ευωδία του Αγίου Πνεύματος.

Ένας άνθρωπος του Θεού που διακρίθηκε για το χριστιανικό του ήθος, είναι ο εν αγίοις πατήρ ημών Νικόλαος, αρχιεπίσκοπος Μύρων της Λυκίας. Όλος του ο βίος δεν ήταν παρά μια ακολουθία της Θεανθρώπινης ζωής. Δεν είναι τυχαίο που ο ιερός υμνογράφος τον χαρακτηρίζει “μυροθήκη του Αγίου Πνεύματος”, η οποία μοσχοβολά τα αρώματα του Χριστού. Εξάλλου ο Ιησούς στην Αγία Γραφή λέγεται “μῦρον ἐκκενωθὲν” (Ασμ. α’,3), το μύρο που χύθηκε σαν από αλαβάστρινο δοχείο και γέμισε τα πάντα ευωδία. Εάν μάλιστα ανατρέξουμε στην ιερά υμνογραφία, θα διαπιστώσουμε πως οι άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας χαρακτηρίζονται ως “μυρίπινοα άνθη” τα οποία αρωματίζουν τη ζωή του κόσμου. Άρα δεν θα μπορούσε από τη χορεία των αγίων Πατέρων να εξαιρεΐται και ο άγιος Νικόλαος, όταν εν ζωή και μετά θάνατον γέμισε και γεμίζει με πνευματική χάρη την ανθρωπότητα.

Ο πνευματικός πατέρας των Μυρέων τόσο με τις αρετές του, όσο και με τα έργα φιλανθρωπίας του εφήρμοσε το ευαγγέλιο του Χριστού στην πράξη. Δεν έμεινε σε αίολα λόγια, αλλά προχώρησε στην έμπρακτη διακονία του αναγκεμένου αδελφού. Στα πρόσωπα των πονεμένων, των πτωχών, των ορφανών, των χηρών και γενικά των εμπερίστατων συνανθρώπων του έβλεπε την “εικόνα του Θεού”. Γι’ αυτό και γίνονταν θυσία προκειμένου να τους ελαφρώσει από το βάρος των δυσκολιών. Και το διαπιστώνει κανείς μελετώντας τον θεάρεστο βίο του. Από τότε που ορφάνεψε από τους γονείς του και μοίρασε την πατρική του περιουσία στους πένητες αδελφούς, μέχρι και το τέλος της επίγειας διαδρομής του κατέστη φιλάνθρωπος και φιλελεήμων σε υπερθετικό βαθμό. Ο άγιος Νικόλαος λοιπόν έγινε “τοις πάσι τα

πάντα” για να κερδίσει τον Χριστό στη ζωή του.

Βεβαίως ο αρχιεπίσκοπος Μύρων της Λυκίας αναδείχθηκε και εγκρατής διδάσκαλος και θεματοφύλακας των “θείων δογμάτων”. Ήταν ένας εκ των 318 θεοφόρων πατέρων της Α’ Οικουμενικής Συνόδου που με θέρμη υπερασπίστηκε το δόγμα περί του προσώπου του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, όταν ο αιρετικός Άρειος το πολεμούσε μανιωδώς. Όπως και στην αρχιερατική του διακονία αναλώθηκε στην διδαχή και μεταλαμπάδευση της ευαγγελικής αλήθειας στο ποίμνιό του. Εύστοχα ο ιερός υμνογράφος θα τον παρομοιάσει ως “στύλο και εδραίωμα” της Εκκλησίας, εφόσον στερέωσε και υπεραμύνθηκε τα των δογμάτων της.

Οι άγιοι ακολουθώντας τα χνάρια του Κυρίου μας πέτυχαν το χριστοβίωμα, την “ενχρίστωση” κατά τον άγιο Ιουστίνο Πόποβιτς. Εμείς άραγε το έχουμε θέσει σκοπό στη ζωή μας; Έχουμε προτεραιότητα την απόκτηση του ορθόδοξου χριστιανικού ήθους ή μήπως μας παρασύρει το κοσμικό φρόνημα; Επιδιώκουμε τη βίωσή του μέσα στον κατεξοχήν χώρο και χρόνο του, στον ορθόδοξο ναό και στην εκκλησιαστική λατρεία αντίστοιχα ή μένουμε άγευστοι της Θείας Χάριτος εξαιτίας της καθημερινής ρουτίνας;

Βάζουμε στόχο την φιλανθρωπία στη ζωή μας ή μένουμε στην αυτάρκειά μας που μας οδηγεί στην πνευματική αποξένωση; Και τέλος αγωνιζόμαστε για την κατά Χριστόν διαπαιδαγώγησή μας και την διαφύλαξη των “θείων δογμάτων” ή μένουμε απλά σε μια εθιμοτυπική βίωση της πατρώας μας παράδοσης και της εκκλησιαστικής ζωής;

Ο άγιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης συνοψίζει για το χριστιανικό ήθος τα εξής: “Όταν αγαπήσουμε το Χριστό, ζούμε τη ζωή του Χριστού. Αν το κατορθώσουμε με τη χάρη του Θεού αυτό, τότε ζούμε μια άλλη κατάσταση. Για εμάς δεν υπάρχει φοβία. Ούτε θάνατος, ούτε διάβολος, ούτε κόλαση. Όλα αυτά υπάρχουν για τους ανθρώπους που είναι μακριά απ’ το Χριστό.” Είθε διαρκώς το ορθόδοξο χριστιανικό ήθος να συνέχει τη ζωή μας και να αποτελεί βασική προϋπόθεση για την κατάκτηση της Επουράνιας Βασιλείας του Θεού. Γένοιτο!